

sem igyekezett az öngyilkosságot megcáfolni. Ellenben, hogy megszabaduljon tőlem, adott egy tanácsot:

— Tessék megkérdezni a kaszinó igazgatóságát.

— Miért kérdezzem meg a kaszinót? — szegeztem a fegyvert az asszony mellé, akit ez a kérdés végleg megzavart.

— Én... nem tudom — s ezzel a faképnél hagyott.

Most már csak a temetők voltak hátra. Az anyakönyvi hivatalhoz nem fordulhattam, mert Ausztriában nincs államilag rendezve az anyakönyvvezetés. A halottakat Brückner J. szállító-cég szállítja ki éjszaka idején a temetőkbe. A Brückner-irodában természetesen megtagadnak minden fölvilágosítást, mert a cégnek kizárólagos szállítási jogot biztosít Abbaziában a földigazgatóság.

Roppant érdekes hely a voloszkai temető. Sziklás hegyoldalon fekszik. A legalsó részében a híthű katolikus halottakat temetik el. A középső rész a református halottakat illeti meg. Legfelül, a kápolna mögött fekszenek zsidók és az — öngyilkosok. Az öngyilkosságot itt ily képen büntetik. De ha az öngyilkos hozzátartozói áldozatkészek, nagy összegekkel esetleg kieszközölhetik, hogy a halottjuk a katolikus temető szélére jusson. Persze a jó rokon nagyon ritka és így találtam a zsidó sírok között egy keresztet, amelyen Antonio Curet név állott. A temető sarkában Ch. W. B. jelöli meg egy öngyilkos sírját. A legújabb, legfrissebb síron ez a fölirat olvasható: „Jakob Schmann Dolinski.“

A temetőről szintén a titkosabb emberek egyike és ha lehetne még azt is letagadná, hogy a temetőben valaha eltemettek halottakat.

A második és harmadik gyanús új sír a veprinazi temetőben van. „A Palace Hotel“ közgazgatásilag ugyanis már Veprinaz községhez tartozik. Két egészen friss sírhalom áll az utolsó sorban. Egyszerű fekete fejfa van a göröngyök közé dugva és a fejfékon mindössze ennyi jel:

92.

93.

A többi sírokon mindenütt ott diszeleg a halott neve, csak erre a két sírra felejtették kitenni...

Vagy talán a „Casino des Entrangers“-nek volna ez a két név nagyon kellemetlen?

SZEZÓN

Az őszej divatja.

Ha az az új divat, amit a francia nők most kezdenek kultiválni, utat tör magának, akkor a nők az első őszi hajszálakat nem fogadják majd bánatos elégiákkal. A remegő ajkáról nem szállnak majd mély sóhajok az elmúlt ifjúság miatt. A panaszok elnémulnak a divat harsónái mellett, amelyek a fehér haj új diadalját hirdetik.

Egyelőre tartózkodó a divat, mint az orvos, aki méreggel gyógyít, s kezdetben csak kis adagokat ír elő, hogy a természet hozzászokjék. Most még csak egyetlen fűrtre szorítkozik, amely úgy emelkedjék ki sötétebb társnői sorából, mint egy diszkrét ezüstsáv. Persze, ez a téli érettség, amelyet az asszonyok önként vállalnak, nem arra van hivatva, hogy öregebbé tegye őket, hanem ellenkezőleg, hogy az ellentét pikantériáját minél szembetűnőbbé tegye. Mert nem azoknak van szánva az új divat, akiket a jó anya-természet ajándékoz meg őszi hajfűrtökkel, hanem azoknak, akiknek rózsás az arcuk, ragyog a szemük, akik a fiatalság minden varázsával ékesek. Ennek az új kókettiségnek nincs meg az a kellemetlen mellékíze, amit a másik szélsőség megpillantásakor érzünk, amikor aranyosan ragyogó fűrtök, hervadt arcot koronáznak. Ilyen szempontból tehát csak üdvö-

zolni lehet a divatnak ezt az új szeszélyét. Azt lehetne mondani, hogy az asszonyok Belzebub-bal üzik az ördögöt, s hozzászoknak a fehérséghez akkor, amidőn még nem multak el a fiatalság napjai.

Azonban szinte csábit ez a divat más konklúziókra. Az allonge-paróka, amelynek ez talán előfutárja, igazán a mesterkéltség szimbóluma volt, a természetességgel ellentétes lény igazi jellemzője, egy egész férges kor karakterisztikuma. Az uralkodó hajviseletről mindig következtetni lehet a kor erkölcsére, az emberek szokásaira. Mintegy tükörképe ez a kornak.

Már volt egy kor, amelyben pajkos szemek villogtak a fehér parókák alól, amikor fehérhajú nők és férfiak kacagása hangzott a nyírott bokrok mögül, s bárha az emberek egy mesterseges kort kendőztek is magukra, soha magasabbra nem tört még az életösztön, az élni vágyás. De akkor a fehér puder felhője fogta át a világot és ez eltakarta a valóságot szürkés párájával.

Mi azonban tisztán és világosan látjuk a dolgokat, hiszünk magunknak azzal, hogy az igazságot tüztük ki lobogónkra. Pedig arra a fehér fűrtre, amelyet így egyszeribe bevisz a divatba a francia nő, talán az a szerep vár, hogy azon a területen, amely úgy is feltétlenül uralja a hűságot, hamisságok legyenek urrá ismét. A divat ugyiszólván mindig fogyatkozásokat akar elrejteni. Az az angol királynő, aki először keményítette a fehéreneműjét, keble soványságát akarta elrejteni. Az a kor, amely fiatal emberek fejére is fehér haját tett, azokat a határokat akarta eltüntetni, amelyek egyik felén az élnivágás megokolt, de a másikon a lemondás stilszerű.

S az új divat csábitó. A fiatalságot még rózsásabbá teszi, s az öregséget a fiatalsághoz hasonlatossá, mindenkinek előnyös tehát. Ma még egy fűrt csak, holnap már egész frizura lehet, s akkor elérkeztünk oda, ahol voltunk már egyszer. Pedig a divatnak csak az a szerepe lehet, hogy meglévő előnyöket teljes pompában csillogtasson, a hazugság divatja már lejárt magát, kár volna életre keltetni,

Vallanak a Titanic menekültjei

— Mire terjed főként a vizsgálat? —

(Saját tudósítónktól.) Háromezerhatszáz méter mélységben fekszik a *Titanic* és nincs remény rá, hogy valaha is hozzá lehessen férkőzni. De a borzalom és a szomorúság, amely az óriási katasztrófa nyomában támadt szerte a világon, még pénteken majdnem három héttel utána sem csillapodott le és még egyre felmerülnek hősiesen borzalmas részletek. Ezuttal a *Titanic* gépészeiről van szó. A megmenekültek itt is, ott is elmondják élményeiket és így került egy rendkívül megható epizód a londoni *Times*-be. Egy fűtő mesélte el:

— Velem együtt abban a szakaszban tizenhárman dolgoztunk, de csak ketten menekültünk meg. A katasztrófa pillanatában nyugodtan teljesítettük kötelességünket. A felváltás órája már közeledett, mikor hirtelen óriási ütődés lökött fel, amelynek zaja ágyudörejhez volt hasonlatos és a következő pillanatban már beözönlött a víz. A víz olyan hirtelen zuhogott be, hogy nem volt más menekülésünk, mint a szomszédos szekcióba vonultunk és magunkra zártuk a vízhatlan ajtókat. A víz már a gépekig hatolt, a nagy hideg eloltotta a tüzet, a fűtők övig voltak a vízben, úgy hogy nagy részüket fel is küldték a fedélzetre, mert csak utban voltak. Ekkor hirtelen elaludtak a lámpák, a villamos berendezés felmondta a szolgálatot és néhány embert a szivattyú mellől lámpákért küldtek, a többi sötétben dolgozott. Rövid idő múlva megérkeztek kézi lámpákkal. Ekkor körülbelül tudtuk már, hogy mindennek vége. A mentőcsónakokat lebo-

csátották és a hajó orra egyre süllyedt. Másfelől is betört hirtelen a víz és csaknem elsodorta a gépészeket. Ezek mindenkit felküldtek a fedélzetre, de ők maguk nem mozdultak a helyükről. Körülbelül, azt hiszem, én voltam az utolsó ember, aki otthagytam őket. Hívtam magammal, de nem jöttek. Newyorkból táviratozzák, hogy a parlamenti vizsgálóbizottság előtt egy *Buckly* nevű fedélközi utas, aki véletlen szerencsének köszönhetette menekülését, kihallgatása alkalmával *súlyos vádakat emelt a tisztek ellen*. Mikor már nagy volt a veszedelem, a tisztek elzárták azokat az ajtókat, amelyekben át a fedélközi utasok a mentőcsónakokhoz juthattak volna. A halálos félelemben lévő tömeg betörte az ajtókat s ekkor a tisztek az előre tolongókra revolverekből lövöldöztek. Ez volt az oka annak, hogy csak olyan kevés ember menekült meg a fedélközről.

Elmondta *Buckly*, hogy ő egy betaszított ajtón észrevétlenül felért a fedélre. Hogy, hogy nem, a sokaság egy mentőcsónakhoz sodorta, de a matrózok eltaszították. Ekkor egy asszony nyakába kanyarította neki széles, nehéz indiai selyemből való shawlját, amely talpig betakarta és a nagy tolongásban nem látták meg rajta, hogy férfi. Így került be a mentőcsónakba. Már csak az uton tudta meg, hogy az az asszony, akinek életét köszönheti, J. J. Astor ezredes felesége volt.

Londnóból jelentik: Az a vizsgáló-bizottság, melyet az angol kereskedelmi tengerészeti hatóság küldött ki a „*Titanic*“ katasztrófája ügyében, tegnap tartotta első ülését. *Sir Rufus Isaacs*, a kereskedelmi miniszter képviselője a kormány nevében megnyitotta az ülést és ismertette a tényállást. Elmondotta, hogy a „*Titanic*“ elindulásától kezdve huszonegy csomó sebességgel haladt. Ismertette a megmentett utasok számát osztályok és nemek szerint. A vizsgálat különösen a mentőcsónakok elégtelenségére és a vizálló osztályok szerkezetére fog kiterjedni.

NAPI HIREK

Mozgalom Juhász Gyula érdekében.

(Saját tudósítónktól.) Szegeden mozgalom indult Juhász Gyula érdekében. Jobban mondva nem is annyira Juhász érdekében, mint inkább Szeged társadalmi és irodalmi életének érdekében, mert ha szigorúan mérlegeljük, sokkal nagyobb érdeke Szegednek, mint Juhász Gyulának, hogy a kiváló író Szegedre helyezték.

Juhász Gyula szegedi ember. Itt született, itt tanult, itt élt és itt írta meg első irodalmi dolgozatait, első verseit. Innen indult hódító útjára, mert Juhász Gyula istenadotta költői vénája, hatalmas tudása, biztosították számára a sikert és egyengettek utját, mely a halhatatlansághoz vezet.

A Dugonics-Társaság most honorálta Juhász Gyula költői nagyságát, mikor tagjai sorába jelölte és Juhász szegedi tisztelői mozgalmat indítottak aziránt, hogy a poétát Szegedre helyezték át. Juhász ezidő szerint Szokolcán él, ott tanározkodik a gimnáziumban. A pozsonymegyei kis község semmiképpen sem lehet alkalmas arra, hogy szárnyakat adjon Juhász zsenialitásának és így Szeged, mint az író érdekében nagyon okos dolog volt ez az akció, melyet Juhász Szegedre helyezése érdekében indítottak.

Azt a kérvényt, melyet Juhász áthelyezése érdekében akar átadni a kultuszminiszternek *Szeged uri társadalma*, bizonyos, hogy kivétel nélkül minden uriember aláírja és frappánsabban nem nyilatkozhatik meg egy nagy város közönsége, mint ahogy Szeged közönsége tenné azt egy tanári áthelyezés érdekében. Nincs az a hatalom, mely ilyen kérvényt ad-acta tegyen és ne teljesít-